

Kovács I. József

Vagyok kovász

Vagyok kovász, leszek kenyér,
Szellemkenyér, lélekkenyér.
Leszek kürtös, harsány, hangos,
Citerázó és cimbalmos.

Leszek tűz, mert vagyok parázs,
Gyújtó szikra, mécses, lámpás.
Vagyok, voltam... vagyok, leszek!
Fényhasábot, tüzet viszek.

Leszek gyógyír, leszek korsó,
Szomjút oltó... jövőt látó.
Vagyok testvér, leszek bajtárs,
Haldokló fán újult hajtás.

Porból lettem, porrá leszek,
Amíg élek tüzet viszek.
Verset írok rovásfára,
Életemnek ez az ára.

Ha meghalok, csillag leszek:
Égbolton is véled leszek.
Fényerőmet néked adom
Harmatkönnyem rád hullatom.

Évszak váltás

Elmúltak a zsongó, szép tavaszok,
nyári nap melege a fénnel,
őszi lombhullással dércsípte-mezők.
Barátkozom a közelgő téllal.

Fénnyel élek

Fénnyel élek én,
Nap melegével,
Szellő ringatással,
Lábaimmal földhöz,
Szemeimmel éghez tapadva,
Sugárzó erők közt,
Hús-vér lüktetésben
Élek anyagként, sugározva
A szellem szabadságát,
Fényvillanásokkal.
Újra és újra feltöltöm magam
Nap melegével, Föld erejével,
A fényben fényekkel élve.

Ott állt előttem

Bronzbarna bőrének selymén,
feszülő mellei kelyhén,
megremegett drapériás
fehér fodros csipkeblúza.
Karcú csipője úgy ringott,
mint vérpezsdítő vörös rózsza.
Szemében Afrika tüze
parázslott, szikrákat szórva.
Felgyújtott, Andalúzia
forró ritmusa és bája.
Ott állt előttem bronzbarnán
a magyar puszták vadvirága.
Pénélopé vagy Carmen ?
Lehetne Texas leánya,
Észak-nak Dél-nek csillaga,
Hawaii vagy Isztambul rózsája.
Erdők, mezők, hegyek virága.
Hercegnőm, végzetasszonya!
Nekem csak egy vagy, kun leány,
Szerelmem, csókos szép Katám.

Lukáts János

Szőlőszem-asszony

Szőlőszem-asszony, őszillatú varázsod
szájamban őrzöm, nyelvem hegyével forgatom
gyümölcsös húsodat. Még szőke, már aranyló,
dús fürtű testeden
fények csorognak végig, s homályok hívogatnak.
Felvillanó szemrésed zöldje közt
tavaszról vall a fűrgé rózséláng,
nyár izzik kebled bolthajtásain
s újbort ígér a fölséges szüret...
Vigyázz reám, hogy rád vigyázzak én!
Kifordított szavak pompás rongyszőnyegéből
sátort boríts fölém, ott bújtass el – magadnak!
Szájunk egymásba csókolts titkai,
ők hirdessék az első számú törvényt:
hogy egy örök csupán: a pillanat!

Ágnes

D. Á. emlékének

Vad zene vagy, érzelmek
önpusztító vulkántava,
szikrázva rólad visszahullik
a nap-hitek fényugara.
Május fűvén szűz hómező,
tavaszreményt rejtő hideg,
életre ébresztő kezed
a teremtest ismétli meg.
Indázz be, élet szőlőága,
szőj magadévá, végtelen,
simíts habod tükörvizévé
háborgó tengerszemen

Esti töredék

Színed a szürke s alkonyég lilája,
az alkonyé, mit lázas éj követ,
rejtőzködöl csönd néma bársonyába,
hozzád ritkán kipergő szó vezet.

Világítótornyod szelíd mosoly,
reszketve pásztáz rengő óceánt,
ujjad hegyén kis gyertyafényt hozol
s ujjamra könnyedén ragasztod át...